

РЕШЕНИЕ

№ 4328

гр. София, 29.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 28.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **269** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 268, ал. 1, във връзка с чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на Ц. П. Н., ЕГН: [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], вх.А, ет.4 чрез адв. В. В. срещу
Решение № ПИ - 443/05.12.2022г. на Директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалба й с вх. №94-Ц-59/21.11.2022 г. по регистъра на ТД на НАП С., офис „С.-област“ и вх. № С220022-000-0561387/22.11.2022 г. по регистъра на ТД на НАП С., дирекция „Събиране“ срещу Разпореждане изх. № С220022-137-0009795/17.11.2022г., издадено от Ц. С., на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..
Жалбоподателката моли да се отмени обжалваното решение. Излагат се подробни доводи за неправилност и незаконосъобразност на административният акт.
В съдебно заседание, жалбоподателката, редовно уведомена чрез процесуалните си представители адв. Д. и адв. К., поддържат жалбата и излага твърденията, относно незаконосъобразността на оспорения акт и моли същата да бъде уважена. Подробни доводи относно незаконосъобразността на оспорения акт излага в депозираните по делото писмени бележки. Претендира разноски, съобразно представен списък на разноските.
Ответникът – Директора на ТД на НАП С., редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юрк. К., оспорава жалбата като изразява становище за нейната неоснователност. Претендира разноски и на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК е

направено възражение за прекомерност на претендираното адвокатски възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

От представените по делото доказателства се установява, че в ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело № 22120008801/2012 г. срещу Ц. П. Н., за принудително събиране, на публични държавни вземания, установени с Наказателно постановление № 120/12.02.2007 г. на РДГП- Аерогари.

Производството е започнато в съответствие с разпоредбата на чл. 221 от ДОПК, с издаването на Съобщение за доброволно изпълнение с изх. № 8801-000001/10.12.2012 г.

С разпореждане изх. № С160022-105-0164752/21.10.2016 г., в производството са присъединени вземанията на НАП за ДОО и ЗО по Декларации обр. б №№ 220021403029251/11.04.2014 г. за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г., 220021503122340/09.04.2015 г., за периода от 01.01.2014 г. до 31.12.2014 г. и 220021603264063/13.04.2016 г., за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г.

С разпореждане изх. № С190022-105-0171492/03.06.2019 г., в производството са присъединени вземанията на НАП за ДОО и ЗО по Декларации обр. б №№ 220021703037878/29.03.2017 г. за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г., 220021804265973/30.04.2018 г., за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2017 г. и 220021903376311/15.04.2019 г., за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г.

За обезпечаване на вземанията с Постановление изх. № С 190022-022-010063 8/04.11.2019 г., е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банковите сметки на жалбоподателя, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ „Българо-американска кредитна банка“ АД, за сумата в размер на 10 335,38 лв. /десет хиляди триста тридесет и пет лева и тридесет и осем стотинки/. С Разпореждане изх. № С200022-105-0179059/18.05.2020 г., в производството са присъединени вземанията на НАП за ДОО и ЗО по Декларация обр. б № 220022004148129/29.04.2020 г. за периода 01.01.2019 г. - 31.12.2019 г., а с Разпореждане изх. № 0210022-105-0174975/09.06.2021 г., в производството са присъединени вземанията на НАП за ДОО и ЗО по Декларация обр. б №220022103439639/19.04.2021 г. за периода 01.01.2020 г. - 31.12.2020 г.

На 17.11.2022 г. жалбоподателката е подала молба/възражение, на основание чл. 171 от ДОПК, с вх. № 0220022-000-0552832/17.11.2022 г. по регистъра на ТД на НАП, дирекция „Събиране“, с което е поискала да бъдат погасени по давност задълженията, за ДОО и ЗО за периода 30.04.2014 г. - 03.05.2016 г., чийто размер възлизал на 3 198,66 /три хиляди сто деветдесет и осем лева и шестдесет и шест стотинки/.

С разпореждане изх. № 0220022-137-0009795/17.11.2022 г. издадено от Ц. С., на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП е отказал да признае за погасени по давност, посочените във възражението задължения. задълженията, за ДОО и ЗО за периода 30.04.2014 г. - 03.05.2016 г., чийто размер възлизал на 3 198,66 лева.

Така издадено разпореждане е обжалвано по административен ред с жалба вх. й с вх.

№94-Ц-59/21.11.2022 г. по регистъра на ТД на НАП С., офис „С.-област“ и вх. № С220022-000-0561387/22.11.2022 г. по регистъра на ТД на НАП С. дирекция „Събиране“, като с решение № ПИ-433 от 05.12.2022 г. директора на ТД на НАП е оставил без уважение като неоснователна жалбата срещу Разпореждане изх. № С220022-137-0009795/17.11.2022г., издадено от Ц. С., на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

Обжалваното в настоящото производство решение на директора на ТД на НАП е връчено на 07.12.2022 г., и в срока по чл. 268, ал. 1 от ДОПК е обжалвано с жалба от 13.12.2022 г.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

По допустимостта:

Жалбата е подадена в срок, срещу акт подлежащ на обжалване по съдебен ред, от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването, след проведено административно обжалване – задължителна процесуална предпоставка за обжалване по съдебен ред, което обосновава извода за процесуалната ѝ допустимост.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Видно от разпоредбата на чл. 266, ал. 1 от ДОПК, действията на публичния изпълнител могат да се обжалват от длъжника или от третото задължено лице пред директора на компетентната териториалната дирекция на Националната агенция за приходите, чрез публичния изпълнител, който ги е извършил.

Предмет на обжалване в производството приключило с решение № Решение № ПИ - 443/05.12.2022г. на Директора на ТД на НАП – С. са били действия на публичен изпълнител, обективирани в разпореждане изх.№ С220022-137-0009795/17.11.2022 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП, с което е отказано да бъде прекратено поради изтекла погасителна давност, събирането на задължения за ДОО и ЗО за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2016 г. в размер на общо главница и и лихва 7830.68 лева.

Решението на директора на ТД на НАП е издадено в кръга на предоставените му от закона правомощия (чл. 266, ал. 1 и чл. 267, ал. 2, т. 5 от ДОПК) и в предписаната от закона форма. Решението е издадено при спазване на процесуалните правила и в съответствие с материалноправните разпоредби.

С обжалвания съдебен акт директорът на ТД на НАП С. е потвърдил разпореждането на публичния изпълнител като е приел, че задълженията за ДОО и ЗО по декларации обр. 6 обхващащи периоди от 01.01.2013 г. до 31.12.2016 г., не са погасени по давност, тъй като същите е следвало да се платят най-рано през 2014 г., съответно давността е започнала да тече най-рано от 01.01.2015 г. Предвид предприетите действия по принудително изпълнение, обективирани в Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С190022-022-0100638/04.11.2019 г. и множеството издадени разпореждания за присъединяване на задължения в изпълнителното производство, давността е прекъсната - аргумент от чл. 172, ал. 2 от ДОПК. Съгласно чл. 172, ал. 3 от ДОПК, от 04.11.2019 г. е започнала да тече нова давност, поради което е приел, че в случая е приложима разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, съгласно която „с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността“, като е приел, че изключенията предвидени в цитираната норма в настоящото производство не били налице.

Спорът по делото се свежда до законосъобразността на действията на публичния изпълнител респ. законосъобразността на акта на директора на ТД на НАП.

В разпоредбата на чл. 266, ал. 1 ДОПК е посочено, че всяко действие на публичния изпълнител може да бъде обжалвано от длъжника или вискателя пред Териториалния директор на съответната териториална дирекция на НАП, а в разпоредбата на чл. 267 от ДОПК са визирани правомощията на и съответния териториален директор на ТД на НАП по повод подадена жалба срещу действия на публичен изпълнител. Самото принудително изпълнение е регламентирано в Глава двадесет и пета на ДОПК от ДОПК. Съгласно чл. 162 от ДОПК, държавните и общинските вземания са публични и частни, като публични са държавните и общинските вземания по т. 1 на чл. 162, ал.1 от ДОПК за данъци, включително акцизи, както и мита, задължителни осигурителни вноски и други вноски за бюджета. По силата на чл. 163, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се събират по реда на този кодекс, освен ако в закон е предвидено друго от публичните изпълнители при Националната агенция за приходите. От своя страна, в съответствие с чл. 209, ал.1 от ДОПК, принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането. По аргумент от чл. 209, ал. 2 от ДОПК принудително изпълнение се предприема въз основа на изпълнителни основания, подробно посочени в нормата на този текст, ревизионен акт, независимо дали е обжалван, декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, актовете по чл. 106 и 107, независимо дали са обжалвани, решение, издадено от митническите органи, независимо дали е обжалвано, влязло в сила наказателно постановление, влезли в сила решения, присъди и определения на съдилищата, както и решения на Европейската комисия, на Съвета на Европейския съюз, на Съда на Европейските общности и на Европейската централна банка, разпореждане за събиране на суми, издадено от органите на Националния осигурителен институт, независимо дали е обжалвано, разпореждане по чл. 211, ал. 3, независимо дали е обжалвано.

В конкретния случай от събраните доказателства и най-вече от изпълнителното дело не може да се установи дали е налице изискуемо публично вземане за данъци, за задължителни осигурителни вноски и за други публични вземания, така както е посочено в Разпореждането за отказ да бъдат погасени по давност публични вземания, като и в хода на административното обжалване на разпореждането такива доказателства не са представени. Не са представени самите декларации и другите изпълнителни основания.

Правната регламентация на давността по ДОПК, се съдържа в чл. 171 от ДОПК. Според посочената норма публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според алинея втора, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено. Според чл. 172 от ДОПК давността спира когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година, когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането, когато е дадено

разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването, когато актът, с който е определено задължението се обжалва, с налагането на обезпечителни мерки, когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение, а давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната и от прекъсването на давността започва да тече нова давност. Съгласно чл. 168, т. 3 от ДОПК погасяването по давност е начин на погасяване на самото публичното вземане. Приложението на тази норма не се дерогира и от разпоредбата чл. 174 от ДОПК, която регламентира единствено хипотезата на доброволно плащане след изтичането на давностния срок и следващите от това правни последици.

В чл. 222 от ДОПК изтеклата погасителна давност не е предвидена като основание за спиране на принудителното изпълнение, нито пък е предвидена като основание за прекратяване на принудителното изпълнение - чл. 225 от ДОПК. Нито в решението, нито в разпореждането за отказ за прекратяване на производство по принудително изпълнение нито публичният изпълнител, нито Директор ТД на НАП- С. е посочил и не е изследвал въпроса кога длъжникът е следвало да подаде Декларациите за съответните периоди, кога е подадена и кога за всеки един период е следвало да бъде платено задължението по тази Декларация с посочване на конкретни дати, а само бланкетно и с едно изречение в Разпореждането е посочено, че задължението по всички изпълнителни основания не са платени. Не може да се установи кога е възникнало задължението по всяко едно изпълнително основание, кога е следвало да се плати и дали по отношение на него има предприето действие по принудително събиране и кога е осъществено това, още повече, че се касае за различни по вид възникнали публични държавни вземания, чиято начална дата на погасителната давност е различна за всяко едно от тях. В решението отново и само с посочване и изброяване на общо задължение и без посочен срок, в който е следвало да бъде платено задължението на база годишен период директорът на ТД на НАП не е изискал самите Декларации и всички изпълнителни основания, не е изследвал въпроса по всяка една декларация и по всяко едно изпълнително основание кога е възникнало задължението за плащане и кога е започнала да тече давността, самите разнородни изпълнителни основания не са приложени нито в хода на административното, нито в хода на съдебното производство, а самото разпореждане за отказ за прекратяване на производство по принудително изпълнение липсват ясни мотиви защо и въз основа на какво публичният изпълнител е отказал да прекрати производството по принудително изпълнение в обжалваната част.

С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че решението и потвърденото с него разпореждане за отказ за прекратяване на производството по принудително изпълнение поради изтекла погасителна давност, следва да бъдат отменени и преписката изпратена на публичен изпълнител при ТД на НАП за ново разглеждане, при което публичният изпълнител следва да приложи и разгледа всяка една Декларация и всяко едно изпълнително основание, да посочи кога е следвало да бъде платена на коя дата, през коя година, да посочи точен падеж на всяко едно задължение по Декларацията и по останалите изпълнителни основания, да отговори подробно на всеки един довод във възражението на жалбоподателя – изтекла ли е или не съответната давност и едва тогава да издава какъвто и да било акт.

По разноските по производството:

С оглед изхода на спора претенцията на ответника по жалбата за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и не подлежи на уважаване. Претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноси е основателна, като в негова полза следва да се присъди самото сумата от 50 лева, внесена държавна такса по сметката на АССГ и възнаграждение за процесуално представителства в размер на 1600 лева. Основателно е направеното от страна на ответника възражение за прекомерност на претендирано адвокатско възнаграждение, тъй като съгласно нормата на чл. 8, ал.1, т. 3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, дължимото се адвокатско възнаграждение възлиза в размер на 721.53 лева. Делото не се отличава с фактическа и правна сложност и е проведено едно съдебно заседание. С оглед изложеното, дължимото се адвокатско възнаграждение следва да бъде намалено в размер на посочения такъв дължим се по Наредбата.

Воден от горното и на основание чл. 268 ДОПК, Административен съд София град, Трето отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ц. П. Н., ЕГН: [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], вх.А, ет.4 чрез адв. В. В., Решение № ПИ - 443/05.12.2022г. на Директора на ТД на НАП - С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалба с вх. №94-Ц-59/21.11.2022 г. по регистъра на ТД на НАП С., офис „С.-област“ и вх. № С220022-000-0561387/22.11.2022 г. по регистъра на ТД на НАП С., дирекция „Събиране“ срещу Разпореждане изх. № С220022-137-0009795/17.11.2022г., издадено от Ц. С., на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

ИЗПРАЩА административната преписка на публичен изпълнител при ТД на НАП-С. за ново разглеждане и произнасяне по възражението Ц. П. Н., ЕГН: [ЕГН] при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Национална агенция на приходите да заплати на Ц. П. Н., ЕГН: [ЕГН] сумата от общо **731.53 лева**, представлява разноси по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл.268 ДОПК.

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: